

VIERNES

21 DE NOVIEMBRE DE 2003

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

**Orgue
de gats****La maldición**

Director: Takashi Shimizu.
 Intèrprets: Megumi Okina, Yui
 Ichikawa, Misa Uehara, Nikito
 Maichinikinawa, Tishiro Akikawa.
 Japó, 2003. 93 minuts.
 Lauren.

1. De què va? En una casa de genuí estil nipó hi plana una terrible maledicció i una innocent assistenta social serà l'encarregada d'esbrinar-ho...

2. Com va? De terror audiovisual que hauria fet les delícies dels surrealistes en nit de *deliriums tremens*. Algú ha dit, no recordo ara qui, que l'home (i cal suposar que també la dona) és l'únic animal que va al cinema. Vaja, que els altres animals de la creació (gossos, gats, guineus, llangardaixos...) quan s'adonen que allò que veuen són imatges enganyoses ningú no els torna mai més a prendre el pèl. A *La maldición* s'assaja un terror d'imatges i sons que, en un principi, aconseguen inquietar de valent. Després, quan els fantasmes repeteixen els seus minvants repertoris esglaiadors (el nen enfarinat, la morta que camina a marrameus, les ombres ominoses que, qual *chapapote*, s'empassen tot bitxo vivent, els miols i esgarips tremebunds que es filtren per les parets de pasta de bambú), la cosa comença a sonar a orgue de gats en estat de zel. I ja en la recta final, el cul se'n riu d'allò que el cap ha donat per neguitós durant 3/4 d'hora. El film es pot suportar si no s'és massa exigent ni es demanen explicacions.

3. I va: per a bulímics degustadors tips de *gores* ianquis i tastaolletes amb ganes de plats exòtics.